

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Religa

Protokolant: Agnieszka Kurzawska

Po rozpoznaniu w dniach: 04.04.2017r., 14.11.2017 r.

Sprawy **N. P.**, córki M. i A. z d. P., ur. (...) w W.

oskarżonej o to, że:

1. W bliżej nieustalonym czasie, nie później niż do dnia 03 lutego 2012r. w W. wspólnie i w porozumieniu z P. G. działając z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadziła w błąd co do tożsamości pożyczkobiorcy i doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem K. F., P. P. (1), J. S., Ł. W., R. S., J. C. (1), R. M., D. P. (1) i A. C. w łącznej wysokości 2500 zł – w ten sposób że podrobiła dokumentację związaną z udzieleniem pożyczki nr (...) za pośrednictwem portalu (...) poprzez podpisanie się imieniem i nazwiskiem B. O. na formularzu rejestracji oraz oświadczenia i zgody dotyczących akceptacji regulaminu oraz danych osobowych użytkownika, upoważnieniu do dokonania weryfikacji danych klienta oraz pisemnym potwierdzeniu zawarcia umowy pożyczki a następnie użyła tych dokumentów jako autentycznych przedkładając je do zaakceptowania i realizacji w siedzibie firmy (...) S.A. w S. tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 1 kk;
2. W bliżej nieustalonym czasie, nie później niż do 09 marca 201 r. w W. wspólnie i w porozumieniu z P. G. działając ze z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadziła w błąd co do tożsamości pożyczkobiorcy i doprowadziła do niekorzystnego rozporządzenia mieniem Ł. W., J. B., W. P., A. N. w łącznej wysokości 2500 zł w ten sposób, że podrobiła dokumentację związaną z udzieleniem pożyczki nr (...) za pośrednictwem portalu (...) poprzez podpisanie się imieniem i nazwiskiem L. J. na danych osobowych użytkownika, pełnomocnictwie dla P. G., upoważnieniu do dokonania weryfikacji danych klienta oraz pisemnym potwierdzeniu zawarcia umowy pożyczki a następnie użyła tych dokumentów jako autentycznych przedkładając je do zaakceptowania i realizacji w siedzibie firmy (...) S.A. w S. tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 1 kk;

orzeka

I. oskarżoną **N. P.** w ramach zarzucanego jej w pkt 1. czynu uznaje za winną tego, że w dniu 03 lutego 2012 r. podrobiła w celu użycia za autentyczną, dokumentację związaną z uzyskaniem za pośrednictwem portalu internetowego „(...)” pożyczki o nr (...) w łącznej kwocie 2.500 zł, poprzez podpisanie się imieniem i nazwiskiem pożyczkobiorcy, tj. B. O. na formularzu rejestracji oraz oświadczenia i zgody dotyczących akceptacji regulaminu oraz danych osobowych użytkownika, upoważnieniu do dokonania weryfikacji danych klienta oraz pisemnym potwierdzeniu zawarcia umowy pożyczki pomiędzy B. O. a K. F., P. P. (1), J. S., P. G., Ł. W., R. S., M. M., J. C. (1), R. M., D. P. (1), D. F. i A. C., a następnie przedłożyła ww. dokumenty do zaakceptowania i realizacji w siedzibie firmy (...) S.A. w S., tj. czynu z art. 270 § 1 k.k.;

II. oskarżoną **N. P.** w ramach zarzucanego jej w pkt. 2 czynu uznaje za winną tego, że w dniu 09 marca 2012 r. w W. podrobiła w celu użycia za autentyczną, dokumentację związaną z uzyskaniem za pośrednictwem portalu internetowego „(...)” pożyczki o nr (...) w łącznej kwocie 2.500 zł, poprzez podpisanie się nazwiskiem pożyczkobiorcy, tj. L. J. na formularzu rejestracji oraz oświadczenia i zgody dotyczących akceptacji regulaminu oraz danych osobowych użytkownika, upoważnieniu do dokonania weryfikacji danych klienta, pełnomocnictwie dla P. G. oraz pisemnym

potwierdzeniu zawarcia umowy pożyczki pomiędzy L. J. a P. P. (2), Ł. W., A. B., J. B., W. P., P. G., A. N. i B. P., a następnie przedłożyła ww. dokumenty do zaakceptowania i realizacji w siedzibie firmy (...) S.A. w S., tj. czynu z art. 270 § 1 k.k.;

i po ustaleniu, że czyny te zostały popełnione w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem tej samej sposobności w rozumieniu art. 91 § 1 kk - na podst. art. 270 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk skazuje oskarżoną na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podst. art. 69 § 1 i 2 kk, 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary warunkowo zawiesza na okres 1 (jednego) roku próby;

IV. na podst. art. 72 § 2 kk orzeka wobec oskarżonej świadczenie pieniężne w kwocie 300 (trzysta) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

V. zwalnia oskarżoną od zapłaty kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt IV K 1132/16

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W styczniu 2012 r. N. P. podjęła zatrudnienie jako pracownik biurowy w firmie (...) z siedzibą w W. przy ul. (...) (...), należącej do P. G.. W ramach swojej działalności, firma ta świadczyła usługi z zakresu doradztwa finansowego oraz pośrednictwa przy zawieraniu pożyczek i kredytów gotówkowych. W tym też zakresie wyżej wymieniona nawiązała współpracę m. in. ze spółką (...) S.A. z/s w S. przy ul. (...) – właścicielem serwisu internetowego „(...)”, będącego serwisem typu social lending, umożliwiającym zaciąganie pożyczek społecznościowych przez Internet. Mechanizm działania ww. platformy internetowej opierał się na tym, że użytkownik zainteresowany zaciągnięciem pożyczki umieszczał w serwisie aukcję, w treści której określał wysokość pożyczki, którą chciał uzyskać oraz warunki, a w szczególności harmonogram jej spłaty. W odpowiedzi na powyższe, użytkownicy serwisu występowali z propozycją udzielenia wsparcia finansowego. Firma (...), działając jako punkt naziemny, pośredniczyła zaś w zawieraniu pożyczek za pośrednictwem portalu „(...)” przez osoby nieposiadające dostępu do Internetu. Celem uzyskania takiego wsparcia finansowego, pożyczkobiorca zobowiązany był stawić się w siedzibie firmy, gdzie jej pracownik dokonywał weryfikacji danych osobowych pożyczkobiorcy oraz jego historii finansowej, a następnie w jego imieniu składał wniosek o udzielenie pożyczki, poprzez założenie w serwisie „(...)” stosownej aukcji. Aukcja zamykana była w momencie, w którym użytkownicy serwisu (pożyczkodawcy) zebrali kwotę na pokrycie pożyczki w pełnej wysokości. Wówczas to z systemu automatycznie generowana była umowa pożyczki, dostarczana pożyczkobiorcy za pośrednictwem punktu obsługi naziemnej. Tekst umowy wysyłany był również pożyczkodawcom w wersji elektronicznej z uwzględnieniem kwot, które ww. wpłacili na poczet pożyczki. Po uzbieraniu pełnej kwoty pożyczki, pieniądze z jej tytułu były wypłacane przez serwis „(...)” na wskazany przez pożyczkobiorcę rachunek bankowy.

W dniu 03 lutego 2012 r. do siedziby firmy (...) zgłosiła się B. O., zainteresowana zaciągnięciem pożyczki gotówkowej. Na podstawie umowy pisemnej pożyczki nr (...), kobieta otrzymała od P. G. wsparcie finansowe w kwocie 1.000 zł z obowiązkiem spłaty w dwunastu równych ratach w wysokości 141,93 zł każda - płatnych w okresach miesięcznych do 11-go dnia kalendarzowego każdego miesiąca, począwszy od dnia 11 marca 2012 r. Umowę pożyczki B. O. podpisała w obecności pracownika firmy (...), N. P., po uprzednim okazaniu ww. dowodu osobistego.

Tego samego dnia, N. P. na prośbę swego pracodawcy, dokonała sprawdzenia osoby B. O. w rejestrach dłużników: (...), BIK oraz (...), a następnie – zgodnie z dyspozycją P. G. – podrobiła jej podpis poprzez nakreślenie imienia i nazwiska B. O. na dostarczonych przez mężczyznę dokumentach w postaci: formularza rejestracji oraz oświadczenia i zgody dotyczących akceptacji regulaminu oraz danych osobowych użytkownika, upoważnienia do dokonania weryfikacji

danych klienta oraz pisemnego potwierdzenia zawarcia umowy pożyczki pomiędzy B. O. a K. F., P. P. (1), J. S., P. G., Ł. W., R. S., M. M., J. C. (1), R. M., D. P. (1), D. F. i A. C.. Powyższe dokumenty, złożone w firmie (...) S.A. z siedzibą w S. posłużyły do uzyskania za pośrednictwem portalu internetowego „(...)” pożyczki gotówkowej nr (...) w łącznej kwocie 2.500 zł - bez wiedzy i zgody na powyższe B. O., figurującej w umowie pożyczki. Wypłata pieniędzy z tytułu ww. pożyczki nastąpiła w dniu 03 lutego 2012 r. na rachunek bankowy o nr (...), pozostający w dyspozycji P. G.. Spłata pożyczki, zgodnie z zapisami umowy rozłożona była na dwanaście miesięcznych rat, przy czym termin spłaty pierwszej raty określono na dzień 11 marca 2012 r.

W dniu 09 marca 2012 r. na prośbę swojego pracodawcy, N. P. dokonała sprawdzenia w rejestrach dłużników innego klienta firmy (...) z/s w W. – L. J.. Następnie, zgodnie z dyspozycją wydaną jej przez P. G., kobieta podrobiła podpis mężczyzny poprzez nakreślenie nazwiska L. J. na dostarczonych przez pracodawcę dokumentach w postaci: formularza rejestracji oraz oświadczenia i zgody dotyczących akceptacji regulaminu oraz danych osobowych użytkownika, upoważnienia do dokonania weryfikacji danych klienta, pełnomocnictwa dla P. G. oraz pisemnego potwierdzenia zawarcia umowy pożyczki pomiędzy L. J. a P. P. (2), Ł. W., A. B., J. B., W. P., P. G., A. G. i B. P.. Powyższe dokumenty, złożone w firmie (...) S.A. z siedzibą w S. posłużyły następnie do uzyskania za pośrednictwem portalu internetowego „(...)” pożyczki gotówkowej nr (...) w łącznej kwocie 2.500 zł - bez wiedzy i zgody na powyższe L. J., figurującego w umowie pożyczki. Wypłata pieniędzy z tytułu ww. pożyczki nastąpiła w dniu 09 marca 2012 r. na rachunek bankowy o nr (...), pozostający w dyspozycji P. G.. Spłata pożyczki, zgodnie z zapisami umowy rozłożona była na dwanaście miesięcznych rat, przy czym termin spłaty pierwszej raty określono na dzień 11 kwietnia 2012 r.

N. P., w okresie swego zatrudnienia w firmie (...) dbała o to, aby spłata zadłużenia wynikającego z obu ww. pożyczek następowała zgodnie z przyjętym harmonogramem spłat. W tym celu przypominała P. G. o konieczności dokonania zapłaty. Nadto niejednokrotnie sama dokonywała przelewu należności, przekazanych jej przez pracodawcę, na poczet wymagalnych rat. W związku z powyższym, na poczet pożyczki o nr (...) P. G. dokonał spłaty ośmiu rat, zaś na poczet pożyczki o nr (...) - siedmiu rat, przy czym ostatnia płatność miała miejsce w dniu 16 listopada 2012 r. N. P. została zwolniona przez P. G. z pracy w październiku 2012 r., co wiązało się z brakiem po stronie pracodawcy środków pieniężnych na wypłatę jej wynagrodzenia. Jednocześnie ww. zaprzestał dalszej spłaty zadłużenia, wynikającego z umów pożyczek zawartych na dane B. O. i L. J..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

wyjaśnień oskarżonej N. P. (k. 341-342, 347-348), zeznań świadków: Ł. W. (k. 32-34), A. G. (k. 35-37), J. B. (k. 45-46), S. D. (k. 4-6, 51), J. C. (2) (k. 56-57), R. S. (k. 58-59), P. P. (1) (k. 70-71, 78-79), W. F. (k. 129), D. P. (2) (k. 140), R. M. (k. 145-146), J. S. (k. 169), B. O. (k. 176-177, 178), A. C. (k. 198), O. C. (k. 270-271), P. G. (k. 353-354), a nadto: zawiadomienia o przestępstwie (k. 1, 30), sprzeciwu (k. 2-3), wydruków z Internetu (k. 9-13, 52-54, 64-65), umów (k. 14-27, 38-44, 62-63, 74-75, 81-82, 87-88, 93-94, 99-100, 105-10, 111-112, 117-118, 123-124, 131-139, 144, 147-150), zestawienia spraw dłużników (k. 28), podań (k. 31, 55), umowy pożyczki (k. 49-50), potwierdzeń (k. 73, 77, 83, 85, 89, 91, 95, 97, 101, 103, 107, 109, 113, 115, 119-121, 125, 127, 154-155, 161-162), wezwań do zapłaty (k. 76, 84, 90, 96, 102, 108, 114, 120, 126), cejsji (k. 80, 86, 92, 98, 104, 110, 116, 122, 128), pism z B. M. i załączników (k. 152-153, 304, 305-316), harmonogramu (k. 156-157, 163), upoważnień (k. 158-159, 164), pełnomocnictw (k. 160, 165), formularza rejestracji (k. 166), kopii dowodu osobistego (k. 167), zaświadczenia o zatrudnieniu (k. 168), umów (k. 170-173, 179-180, 189-190), opinii biegłego (k. 196-212, 284-300, 318-334), pisma z (...) Bank (k. 257).

Oskarżona przesłuchana po raz pierwszy w toku postępowania przygotowawczego w dniu 31 maja 2015 r. przyznała się do obu zarzucanych jej czynów. Jak wyjaśniła, dokumentację związaną z uzyskaniem obydwu pożyczek, podpisała za B. O. i L. J. na usilną prośbę P. G., jej ówczesnego pracodawcy. Mężczyzna polecił oskarżonej, aby na portalu „(...)”, działając pod swoim loginem, złożyła stosowny wniosek pożyczkowy. Po wydrukowaniu niezbędnych dokumentów oskarżona podpisała je i przekazała P. G.. Mężczyzna był obecny przy podrobieniu podpisów pożyczkobiorców, których wcześniej sam typował, zlecając oskarżonej uprzednie sprawdzenie ich w rejestrach dłużników. To ww. podejmował decyzje na kogo umowy zostaną podpisane. P. G. podawał również oskarżonej numery kont, na które miały być przelane pieniądze z pożyczek; oskarżona nie miała do nich żadnego dostępu. Z tytułu pożyczek nie otrzymała

jakichkolwiek pieniędzy, albowiem całość uzyskanych w ten sposób środków wzięł dla siebie jej pracodawca. N. P. pilnowała P. G., aby ten spłacał kredyty; gdy nadchodził termin płatności kolejnej raty, przypominała mu o nim. Mężczyzna okazywał oskarżonej dowody wpłaty lub dawał pieniądze na dokonanie wpłaty poprzez punkt opłat. N. P. nie potrafiła wskazać, jaka część pożyczek została spłacona, jak jej się wydawało było to około trzech rat. Oskarżona wyjaśniła nadto, że w objętym zarzutem dopiero przeprowadziła się do W., praca świadczona na rzecz P. G. w okresie od stycznia 2012 r. do października 2012 r. była jej pierwszym zajęciem zarobkowym, stąd zależało jej na nim. Powodem ostatecznego zwolnienia oskarżonej był brak środków na pokrycie ostatniej wypłaty, której N. P. nie otrzymała do chwili obecnej. Podczas przesłuchania oskarżona wniosła o rozważenie możliwości wyeliminowania z kwalifikacji prawnej zarzuconych jej czynów art. 286 § 1 k.k. w związku z tym, że swoim zamiarem nie obejmowała przywłaszczenia pieniędzy z pożyczek, ani przez P. G., ani tym bardziej przez siebie. Oskarżona raz jeszcze podkreśliła, że z przedmiotowego przestępstwa nie odniosła żadnych korzyści materialnych (k. 341-342).

Przesłuchana po raz kolejny w dniu 21 sierpnia 2015 r., oskarżona N. P. nie przyznała się do zarzucanych jej czynów wskazując, iż nie zgadza się z brzmieniem przedstawionych jej zarzutów. Wyjaśniła przy tym, że o ile nie neguje okoliczności podrobienia dokumentacji związanej z uzyskaniem pożyczek, o tyle nie zgadza się z zarzutem, jakoby działała w zamiarze osiągnięcia korzyści majątkowej ani dla siebie, ani dla P. G.. Jak wskazała, wykonywała jedynie polecenie pracodawcy, które w jej ocenie było poleceniem służbowym. Oskarżona obawiała się, że w przypadku odmowy jego wykonania, mogłaby stracić pracę. Tymczasem P. G. zapewniał oskarżoną, że pożyczki zaciągane są tylko na chwilę, zobowiązywał się do osobistej ich spłaty w możliwie najszybszym terminie. N. P. w żadnym razie nie przypuszczała, że mężczyzna może ich nie spłacić i swoim zamiarem nigdy nie obejmowała zagarnięcia jakichkolwiek pieniędzy. Jak wskazała oskarżona, P. G. – jeszcze przed jej zatrudnieniem – założył stronę internetową, na której oferował pożyczki gotówkowe; nosiła ona nazwę (...) lub „K.org”. Mężczyzna był również inwestorem na portalu „(...)”, na którym składał się na pożyczki. Korzystał wówczas z konta o loginie (...) oraz innego, którego oskarżona nie pamiętała. W pozostałym zakresie oskarżona podtrzymała swoje uprzednio złożone wyjaśnienia, uzupełniając je o stwierdzenie, że wśród dokumentów dostarczonych jej przez pracodawcę, niezbędnych do złożenia wniosków pożyczkowych, znajdowały się kserokopie dowodów osobistych B. O. i L. J. (k. 347-348).

W toku postępowania jurysdykcyjnego, oskarżona N. P. raz jeszcze przyznała się do zarzuconych jej czynów, jednak wyłącznie w części dotyczącej podrobienia podpisów B. O. i L. J..

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Uwzględniając przeprowadzone i ujawnione w sprawie dowody Sąd uznał, iż potwierdziły one – ponad wszelką wątpliwość – sprawstwo i winę oskarżonej N. P. w odniesieniu do zarzucanych jej czynów. Z uwagi jednak na poczynione w sprawie ustalenia faktyczne, dotyczące sposobu działania i motywacji oskarżonej, niezbędnym było dokonanie zmiany ich opisu oraz kwalifikacji prawnej, poprzez wyeliminowanie z podstawy skazania art. 286 § 1 k.k., co zostanie szerzej omówione w dalszej części rozważań.

Za przyjęciem odpowiedzialności N. P. przemawiała zarówno postawa oskarżonej, która w toku postępowania tak przygotowawczego, jak i sądowego konsekwentnie przyznawała się do podrobienia podpisów B. O. i L. J., jak również treść pozostałych dowodów zgromadzonych w niniejszej sprawie, w szczególności zaś treść opinii z zakresu badania pisma ręcznego, sporządzonych przez biegłego G. W. (k. 196-212, 284-300, 318-334) oraz treść dokumentów w postaci: formularza rejestracji oraz oświadczenia i zgody dotyczących akceptacji regulaminu oraz danych osobowych użytkownika (k. 159), upoważnienia do dokonania weryfikacji danych klienta (k. 158) wraz z pisemnym potwierdzeniem zawarcia umowy pożyczki pomiędzy B. O. a K. F., P. P. (1), J. S., P. G., Ł. W., R. S., M. M., J. C. (1), R. M., D. P. (1), D. F. i A. C. (k. 154-155), a nadto treść formularza rejestracji oraz oświadczenia i zgody dotyczących akceptacji regulaminu oraz danych osobowych użytkownika (k. 166), upoważnienia do dokonania weryfikacji danych klienta (k. 164), pełnomocnictwa dla P. G. (k. 165) wraz z pisemnym potwierdzeniem zawarcia umowy pożyczki pomiędzy L. J. a P. P. (2), Ł. W., A. B., J. B., W. P., P. G., A. G. i B. P. (k. 161-162). Wszystkie one tworzyły bowiem spójną i niepodważalną całość.

Wyjaśnienia oskarżonej N. P. Sąd uznał za wiarygodne, albowiem były one konsekwentne, logiczne, a nadto zgodne z treścią pozostałego, zabezpieczonego materiału dowodowego. Oskarżona na żadnym etapie postępowania nie negowała okoliczności, iż dopuściła się podrobienia podpisów B. O. i L. J. na dokumentach wskazanych w akcie oskarżenia, w celu przedłożenia ich jako autentycznych w firmie (...) S.A. z siedzibą w S. - co zezwoliło na uzyskanie za pośrednictwem portalu internetowego „(...)” pożyczek gotówkowych na rzecz ww. pożyczkobiorców, mimo braku ich wiedzy i zgody na powyższe. Składając wyjaśnienia o wskazanej treści oskarżona, już we wstępnej fazie postępowania, zasygnalizowała chęć nawiązania współpracy z organami ścigania, celem możliwie najszybszego zakończenia postępowania, a nadto gotowość do poniesienia odpowiedzialności za swoje niezgodne z prawem działanie. Oskarżona nie miała obowiązku składać żadnych wyjaśnień, a tym bardziej wyjaśnień, których treść obciążała ją samą. N. P. tymczasem obszernie przedstawiła okoliczności, w jakich nawiązała współpracę z P. G., a następnie opisała w jaki sposób, oraz z jakich przyczyn dopuściła się fałszerstwa. Jej depozycje były w tym zakresie szczegółowe oraz powtarzalne, co przemawia za przyjęciem, iż oskarżona wyjaśniała zgodnie z prawdą, nie usiłowała w żadnym stopniu przedstawić przebiegu zdarzeń w korzystniejszej dla siebie – aniżeli miało to miejsce w rzeczywistości – konfiguracji. Sąd miał oczywiście na względzie fakt, że oskarżona poprzez swoje wyjaśnienia niejako przerzuciła ciężar winy za czyny z art. 286 § 1 k.k. na świadka P. G., co do którego wskazywała, iż był on wyłącznym inicjatorem zaciągnięcia pożyczek na dane B. O. i L. J., a przy tym jedynym beneficjentem środków pieniężnych uzyskanych tą drogą. Ona sama tymczasem jedynie wypełniała polecenia służbowe ww., od których wykonania - jak uważała - uzależnione było jej dalsze zatrudnienie w firmie (...). Jakkolwiek sam stosunek zależności oskarżonej od pracodawcy, a przez to działanie niejako pod jego kierownictwem, nie zwalniał jej od odpowiedzialności za czyny z art. 286 § 1 k.k. wskazać należy, iż zgodnie z jej dalszymi depozycjami, oskarżona nie obejmowała swym zamiarem uzyskania korzyści majątkowej tak dla siebie, jak i P. G., albowiem przekonana była, że mężczyzna dokona spłaty powstałego zadłużenia. Sama również pilnowała, aby pracodawca pamiętał o terminach spłaty kolejnych rat, o co dbała aż do momentu wypowiedzenia jej stosunku pracy w październiku 2012 r. Zdaniem Sądu wyjaśnienia oskarżonej polegały na prawdzie. Jak wynika bowiem z akt sprawy, w szczególności zaś z wydruków ze strony internetowej „(...)” (k. 9-11), ostatnia wpłata na rzecz zadłużenia wynikającego z pożyczki gotówkowej zaciągniętej na nazwisko L. J. miała miejsce w dniu 16 listopada 2012 r. Po tym terminie, z niewiadomej przyczyny, pożyczkobiorca zaprzestał spłaty pozostałych, wymagalnych rat. Stwierdzić jednocześnie należy, iż w sprawie nie ujawnił się żaden dowód przeciwny, na podstawie którego możliwe byłoby podważenie wiarygodności wyjaśnień oskarżonej. P. G., przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego w charakterze osoby podejrzanej o popełnienie tożsamyh do oskarżonej czynów z art. 286 § 1 k.k. nie przyznał się wprawdzie do ich popełnienia, równocześnie jednak skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień, a tym samym nie przedstawił żadnej innej, alternatywnej wersji zdarzeń. Podobnie, wyjaśnień nie złożył dotąd w postępowaniu prowadzonym przeciwko niemu w Sądzie Rejonowym dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie III Wydziale Karnym, sygn. akt III K 8/16. Z uwagi na powyższe, Sąd podjął w niniejszym postępowaniu czynności zmierzające do ponownego przesłuchania ww. w charakterze świadka. Ostatecznie jednak z uwagi na obiektywny brak możliwości ustalenia miejsca pobytu P. G., zrezygnował z przeprowadzenia omawianego dowodu uznając, iż prowadziłoby to do zbędnego przedłużania postępowania.

Uwzględniając powyższe rozważania, Sąd doszedł do przekonania, iż o ile nie budzi wątpliwości sprawstwo i wina oskarżonej w zakresie zarzuconych jej czynów z art. 270 § 1 k.k., o tyle nie sposób jest przypisać jej odpowiedzialności za dokonanie oszustwa. W sprawie nie ujawniły się bowiem żadne dowody wskazujące na istnienie po stronie oskarżonej faktycznego zamiaru doprowadzenia pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w celu uzyskania korzyści majątkowej dla siebie lub kogoś innego. Tym samym Sąd – z braku dowodów przeciwnych – uznał wyjaśnienia oskarżonej za wiarygodne w całości.

W poczet materiału dowodowego Sąd zaliczył opinie z zakresu badania pisma ręcznego z dnia 11 sierpnia 2014 r., 13 kwietnia 2015 r. oraz 05 sierpnia 2015 r., sporządzone przez biegłego G. W.. Biegły na podstawie dokumentów zawartych w aktach sprawy oraz dostarczonego materiału porównawczego w postaci wzorów rękopisów L. J., B. O., P. G. i N. P. dokonał szczegółowej analizy zapisów w funkcji podpisów widniejących na: formularzu rejestracji oraz oświadczenia i zgody dotyczących akceptacji regulaminu oraz danych osobowych użytkownika (k. 159), upoważnieniu do dokonania weryfikacji danych klienta (k. 158) oraz pisemnym potwierdzeniu zawarcia umowy pożyczki pomiędzy

B. O. a K. F., P. P. (1), J. S., P. G., Ł. W., R. S., M. M., J. C. (1), R. M., D. P. (1), D. F. i A. C. (k. 154-155), a nadto formularzu rejestracji oraz oświadczenia i zgody dotyczących akceptacji regulaminu oraz danych osobowych użytkownika (k. 166), upoważnieniu do dokonania weryfikacji danych klienta (k. 164), pełnomocnictwie dla P. G. (k. 165) oraz pisemnym potwierdzeniu zawarcia umowy pożyczki pomiędzy L. J. a P. P. (2), Ł. W., A. B., J. B., W. P., P. G., A. G. i B. P. (k. 161-162) – pod kątem ustalenia przez kogo zostały one nakreślone. W toku porównawczych badań identyfikacyjnych, biegły uwzględnił cechy charakterystyczne pisma, odnoszące się do badanych zapisów, w tym m.in. stopień wyrobienia podpisów, tempo, rytm i płynność ich kreślenia, sposób rozmieszczenia i pochylenie zapisów na podłożu czy budowę liter. Uwzględniając powyższe biegły ustalił, że zakwestionowane:

- zapisy w funkcji podpisu występujące – w obrębie dokumentu: „Formularz rejestracji oraz oświadczenia i zgody dotyczące akceptacji regulaminu oraz danych osobowych użytkownika” dotyczącego L. J. – w pozycjach: „Miejscowość, data i podpis”, a następnie dwukrotnie „Data i podpis” zostały nakreślone przez N. P.;

- zapis w funkcji podpisu występujący – w obrębie dokumentu: (...) Załącznik nr 1 – Wzór Pełnomocnictwa (pełnomocnictwo z dnia 09.03.2012 r., wg widniejących zapisów wystawione przez L. J. dla P. G. – pod treścią oświadczenia po prawej stronie został nakreślony przez N. P.;

- zapisy w funkcji podpisu występujące – w obrębie dokumentu: „Upoważnienie do dokonania weryfikacji danych klienta” z dnia 09.03.2012 r., wg widniejących w nim zapisów wystawione przez L. J. – w pozycjach: „Miejscowość, data i podpis”, „Data i podpis” oraz ponownie „Miejscowość, data i podpis” zostały nakreślone przez N. P.;

- zapisy w funkcji podpisu występujące – w obrębie pierwszej i drugiej kartki dokumentu oraz na odwrocie drugiej kartki dokumentu: „Pisemne potwierdzenie” z dnia 09.03.2012 r., wg widniejących w nim zapisów wystawione przez L. J. – zostały nakreślone przez N. P.;

- zapis w funkcji podpisu występujący – w obrębie dokumentu: „Formularz rejestracji oraz oświadczenia i zgody dotyczące akceptacji regulaminu oraz danych osobowych użytkownika” dotyczącego B. O. – w pozycjach: „Miejscowość, data i podpis” został najprawdopodobniej nakreślony przez N. P.;

- zapisy w funkcji podpisu występujące – w obrębie pierwszej, trzeciej i czwartej kartki dokumentu: „Pisemne potwierdzenie” z dnia 03.02.2012 r., wg widniejących w nim zapisów wystawione przez B. O. – zostały najprawdopodobniej nakreślone przez N. P..

Jednocześnie biegły jednoznacznie stwierdził, że ww. zapisy nie zostały sporządzone przez B. O., L. J. lub P. G. W ocenie Sądu opinia biegłego z zakresu badań dokumentów nie budzi żadnych zastrzeżeń ani wątpliwości. Opinia jest szczegółowa, oparta o badanie zarówno kserokopii dokumentów, na których znalazły się zakwestionowane zapisy, jak i bogatego materiału porównawczego. Procedury badań oraz wnioski biegłego zostały dokładnie i precyzyjnie uzasadnione. W toku rozprawy żadna ze stron nie kwestionowała wartości dowodowej opinii, ani nie przedstawiła dowodów pozwalających na podważenie jej rzetelności. Dowód ten jest dowodem obiektywnym, nie pochodzącym od stron i niezależnym, co czyni go szczególnie wartościowym źródłem wiedzy. W świetle powyższego, przy jednoczesnym uwzględnieniu treści wyjaśnień oskarżonej Sąd przyjął, iż dopuściła się ona podrobienia, w celu użycia za autentyczne dokumentów wymienionych w treści aktu oskarżenia, a szczegółowo opisanych powyżej. W tym miejscu wskazać należy, że Sąd nie kwestionował prawdziwości treści zwartych w analizowanych przez biegłego dokumentach, albowiem podobnego zarzutu nie podniosły strony postępowania, w tym zwłaszcza oskarżona.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd uwzględnił treść zeznań licznie przesłuchanych świadków: Ł. W. (k. 32-34), A. G. (k. 35-37), J. B. (k. 45-46), S. D. (k. 4-6, 51), J. C. (2) (k. 56-57), R. S. (k. 58-59), P. P. (1) (k. 70-71, 78-79), W. F. (k. 129), D. P. (2) (k. 140), R. M. (k. 145-146), J. S. (k. 169), B. O. (k. 176-177, 178), A. C. (k. 198) oraz O. C. (k. 270-271). Wszyscy ww. w sposób logiczny i spójny opisali zasady funkcjonowania internetowego serwisu typu social lending, jakim jest „(...)”. Odnieśli się do okoliczności, w jakich doszło do zawarcia przez nich umów pożyczek o nr (...), wg zapisów której pożyczkobiorcą była B. O. oraz o nr (...)/2012-03-09, wg zapisów której pożyczkobiorcą był L. J.. Wskazani świadkowie określili dokładnie wysokość udzielonych pożyczek oraz pozostającego do spłaty zadłużenia,

opisali również procedurę zawierania za pośrednictwem ww. portalu internetowego umowy o pożyczkę na odległość. Prawdziwość zeznań świadków nie mogła budzić żadnych wątpliwości, albowiem zeznania te znalazły potwierdzenie w licznie zgromadzonej dokumentacji, tj. wygenerowanych przez serwis (...) (...) umowach pożyczki (k. 14-27, 38-44, 49-50, 62-63, 74-75, 81-82, 87-88, 93-94, 99-100, 105-10, 111-112, 117-118, 123-124, 131-139, 144, 147-150), pisemnych potwierdzeniach zawarcia umowy pożyczki (k. 73, 77, 83, 85, 89, 91, 95, 97, 101, 103, 107, 109, 113, 115, 119-121, 125, 127, 154-155, 161-162), wreszcie kierowanych do rzekomych pożyczkobiorców wezwaniach do zapłaty (k. 76, 84, 90, 96, 102, 108, 114, 120, 126). Jakkolwiek świadkowie ci nie posiadali żadnej wiedzy, odnośnie winy i sprawstwa N. P. – wskazać bowiem należy, że ww. nie uczestniczyli bezpośrednio w zawieraniu umów pożyczek – zeznania ich przyczyniły się do ustalenia całokształtu okoliczności niniejszej sprawy, a zatem Sąd wykorzystał je w całości.

Wszelkie okoliczności związane z powstaniem zadłużenia potwierdziła nadto treść pisma z dnia 11 kwietnia 2014 r. nadesłanego przez spółkę (...) S.A. (k. 152-153). We wskazanym piśmie szczegółowo omówione zostały zasady funkcjonowania serwisu internetowego „(...)”, umożliwiającego zaciąganie pożyczek społecznościowych za pośrednictwem Internetu. Z treści pisma w sposób jednoznaczny wynika, że wszelka dokumentacja dotycząca pożyczek o nr (...) oraz (...) została złożona z firmie (...) S.A. za pośrednictwem punktu naziemnego – firmy (...) P. G. z/s w W., która odpowiedzialna była za weryfikację danych i historii finansowej pożyczkobiorcy, a następnie za umieszczenie w serwisie (...) (...) aukcji, na których gromadzone były środki pieniężne na rzecz B. O. i L. J.. Spółka (...) S.A. nadesłała nadto wszelkie dokumenty rzekomo złożone przez ww. w siedzibie (...) P. G. i przekazane do właściciela serwisu (...) (...), w tym m.in. kopię dowodu osobistego L. J.. Okoliczność powyższa pozostaje w zgodzie z wyjaśnieniami oskarżonej N. P., która tłumaczyła – już na etapie postępowania przygotowawczego – że rejestracji wniosków pożyczkowych i umieszczenia aukcji w serwisie (...) (...) dokonywała m.in. w oparciu o przedłożone jej przez pracodawcę kserokopie dowodów osobistych przyszłych pożyczkobiorców, co dodatkowo nakazuje oceniać jej depozycje jako polegające na prawdzie.

Odnośnie pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie, zaliczonych na poczet materiału dowodowego na podstawie art. 394 § 1 i 2 k.p.k., Sąd uwzględnił je przy ustalaniu stanu faktycznego, nie znajdując podstaw do zakwestionowania ich autentyczności, ani prawdziwości zawartych w nich treści.

Ocena całości materiału dowodowego w oparciu o kryteria wskazane w art. 7 k.p.k. pozwoliła na przyjęcie w stopniu nie budzącym wątpliwości, że oskarżona dopuściła się zarzucanych jej czynów. Z uwagi jednak na poczynione ustalenia faktyczne, w tym zwłaszcza dotyczące braku jakichkolwiek przesłanek przemawiających za tym, iż oskarżona obejmowała swym zamiarem doprowadzenie kogokolwiek do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w celu uzyskania korzyści majątkowej dla siebie lub P. G., Sąd dokonał modyfikacji opisu zarzucanych jej czynów oraz – co za tym idzie – ich kwalifikacji prawnej. Uwzględniając powyższe, Sąd uznał oskarżoną N. P.:

1. w ramach zarzucanego jej w pkt 1. czynu za winną tego, że w dniu 03 lutego 2012 r. podrobiła w celu użycia za autentyczną, dokumentację związaną z uzyskaniem za pośrednictwem portalu internetowego „(...)” pożyczki o nr (...) w łącznej kwocie 2.500 zł, poprzez podpisanie się imieniem i nazwiskiem pożyczkobiorcy, tj. B. O. na formularzu rejestracji oraz oświadczenia i zgody dotyczących akceptacji regulaminu oraz danych osobowych użytkownika, upoważnieniu do dokonania weryfikacji danych klienta oraz pisemnym potwierdzeniu zawarcia umowy pożyczki pomiędzy B. O. a K. F., P. P. (1), J. S., P. G., Ł. W., R. S., M. M., J. C. (1), R. M., D. P. (1), D. F. i A. C., a następnie przedłożyła ww. dokumenty do zaakceptowania i realizacji w siedzibie firmy (...) S.A. w S., co wypełniało znamiona występku z art. 270 § 1 k.k.;

2. w ramach zarzucanego jej w pkt. 2 czynu za winną tego, że w dniu 09 marca 2012 r. w W. podrobiła w celu użycia za autentyczną, dokumentację związaną z uzyskaniem za pośrednictwem portalu internetowego „(...)” pożyczki o nr (...) w łącznej kwocie 2.500 zł, poprzez podpisanie się nazwiskiem pożyczkobiorcy, tj. L. J. na formularzu rejestracji oraz oświadczenia i zgody dotyczących akceptacji regulaminu oraz danych osobowych użytkownika, upoważnieniu do dokonania weryfikacji danych klienta, pełnomocnictwie dla P. G. oraz pisemnym potwierdzeniu zawarcia umowy pożyczki pomiędzy L. J. a P. P. (2), Ł. W., A. B., J. B., W. P., P. G., A. N. i B. P., a następnie przedłożyła ww. dokumenty do zaakceptowania i realizacji w siedzibie firmy (...) S.A. w S., co wypełniało znamiona występku z art. 270 § 1 k.k.

Zgodnie bowiem z art. 270 § 1 k.k., podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5 sprawca, który w celu użycia za autentyczny, podrabia lub przerabia dokument lub takiego dokumentu jako autentycznego używa. Jak wynika z literalnego brzmienia komentowanego przepisu, ustawodawca przewidział w nim odpowiedzialność karną za trzy odmiany zabronionego zachowania: podrobienie dokumentu w celu użycia go za autentyczny, przerobienie dokumentu w celu użycia go za autentyczny oraz użycie podrobionego bądź przerobionego dokumentu jako autentycznego. Podrobienie i przerobienie dokumentu określane jest w doktrynie mianem fałszu materialnego dokumentu, ponieważ sprawca oddziałuje na materię dokumentu lub na inną materię w celu nadania jej pozoru autentycznego dokumentu. Przez czynność wykonawczą, polegającą na podrobieniu dokumentu, należy rozumieć nadanie jakiemuś przedmiotowi (np. pismu) pozorów dokumentu w celu wywołania wrażenia, że zawarta w nim treść pochodzi od wymienionego w nim wystawcy, podczas gdy w rzeczywistości tak nie jest. Podrobieniem będzie więc zarówno podrobienie całego tekstu dokumentu wraz z podpisem, jak i podrobienie samego podpisu. Nie czyni przy tym różnicy, czy osoba, której podpis podrobiono, w rzeczywistości istnieje i nosi imię i nazwisko, które podrobiono, czy też osoba ta nie istnieje. Podrobienie lub przerobienie dokumentu podlega karze tylko wówczas, gdy sprawca działał w celu użycia (przez niego samego lub inną osobę) sfalszowanego dokumentu jako autentycznego. Realizacja czynu przestępnego polega na użyciu podrobionego lub przerobionego dokumentu, czyli wykorzystania funkcji, jakie może pełnić podrobiony lub przerobiony dokument. Jak podkreślił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 października 2002 r., III KKN 90/00, wprowadzenie (...) dokumentu do obrotu prawnego to posłużenie się tym dokumentem, rozumiane jako jego przedłożenie władzy, osobie fizycznej lub prawnej, dla wykazania wynikających z dokumentu swoich praw, istnienia stosunku prawnego lub okoliczności mającej znaczenie prawne (wyrok SN z 15 października 2002 r., III KKN 90/00, LEX nr 56839).

W niniejszej sprawie Sąd stwierdził niebudzący żadnych wątpliwości fakt podrobienia przez oskarżoną N. P. podpisów B. O. oraz L. J., zarówno w umowach pożyczki o nr (...), jak i pozostałych dokumentach wskazanych w akcie oskarżenia, których przedłożenie było niezbędne do uzyskania wsparcia finansowego za pośrednictwem portalu „(...)”. Oskarżona dopuściła się fałszerstwa w celu użycia podrobionych dokumentów za autentyczne, albowiem miała pełną świadomość tego, w jakim celu zostaną one wykorzystane. O charakterze przestępnym obu zarzucanych jej czynów dobitnie świadczy opinia biegłego G. W. z zakresu badania pisma ręcznego. Swego sprawstwa nie negowała zresztą sama oskarżona.

Oceniając zachowanie oskarżonej, Sąd doszedł do przekonania, że czyny jej zarzucone należy uznać za zawinione. N. P. jest osobą dorosłą, przez to rozumiejącą podstawowe zasady etyczno-moralne oraz posiadającą określone doświadczenie życiowe. Karalność przypisanych jej występów jest powszechnie znana. Zważywszy na podane wyżej okoliczności, nie mogło budzić wątpliwości, iż działała ona z zamiarem bezpośrednim. Działanie oskarżonej pozostawało w sferze jej swobodnego wyboru i było przejawem jej wolnej decyzji. W przedmiotowej sprawie nie ujawniły się żadne okoliczności wyłączające winę oskarżonej, ani bezprawność jej zachowania.

Rozstrzygając w niniejszej sprawie, Sąd doprecyzował treść zarzutów poprzez wskazanie dokładnej daty popełnienia obu zarzucanych N. P. czynów. Z umów pożyczek oraz pozostałych podrobionych przez oskarżoną dokumentów w sposób jednoznaczny wynika bowiem, że czynu opisanego w pkt 1. aktu oskarżenia N. P. dopuściła się w dniu 03 lutego 2012 r., zaś czynu opisanego w pkt 2. w dniu 09 marca 2012 r. Odrębne adnotacje o dacie sporządzenia podrobionych dokumentów, poczynione przez oskarżoną bezpośrednio na nich nie powinny budzić co do tego żadnych wątpliwości.

Nadto Sąd uzupełnił opisy obu czynów, poprzez dodanie nazwisk pożyczkodawców pominiętych w akcie oskarżenia, a wymienionych w pisemnym potwierdzeniu zawarcia umowy pożyczki (k. 154, 161). Wskazać należy, iż w odniesieniu do umowy pożyczki o nr (...) dot. B. O. byli to: P. G., M. M., oraz D. F.. W odniesieniu zaś do umowy nr (...) dot. L. P. P., A. B., P. G. i B. P.. Sąd sprostował również dane osobowe pożyczkodawcy D. P. (1), co do którego Prokurator zapewne omyłkowo, błędnie określił jego nazwisko jako (...).

Nadto, Sąd zakwalifikował czyny popełnione przez oskarżoną, jako stanowiące ciąg przestępstw z art. 91 § 1 k.k., albowiem oskarżona dopuściła się tych czynów w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem tej samej sposobności. Wskazać należy, iż pomiędzy jej działaniami przestępczymi nastąpił zaledwie 5-tygodniowy odstęp

czasowy. Mechanizm jej działania każdorazowo był taki sam; N. P. na polecenie pracodawcy dokonywała sprawdzenia danych pożyczkobiorców w rejestrach dłużników, celem weryfikacji ich sytuacji finansowej, a następnie podrabiała ich podpisy na dostarczonych jej dokumentach związanych z uzyskaniem pożyczek za pośrednictwem portalu „(...)” – każda w wysokości 2.500 zł. Jednocześnie stwierdzić należy, że analiza dowodów zgromadzonych w sprawie, nie dała podstaw by przypisać oskarżonej działanie w warunkach czynu ciągłego z art. 12 k.k. Stwierdzić bowiem trzeba, że z akt sprawy nie wynika w żaden sposób, by N. P. planowała z góry, że dokona fałszerstwa dokumentów. Wyjaśnienia oskarżonej potwierdzają natomiast, że zachowania jej były działaniami podejmowanymi na wyłączne polecenie P. G..

Odnosząc się do eliminacji z opisu czynów oraz podstawy skazania przestępstwa oszustwa, ujętego w art. 286 § 1 k.k., Sąd miał przede wszystkim na względzie ugruntowane orzecznictwo Sądu Najwyższego, zgodnie z którym tylko łączne wystąpienie wszystkich ustawowych znamion określonych w art. 286 § 1 k.k. pozwala na wyrażenie oceny, iż zachowanie sprawcy wyczerpuje kryminalną zawartość czynu spenalizowanego w powołanym przepisie. Wszystkie też znamiona przestępstwa podlegają procesowi dowodzenia w toku postępowania i wszystkie muszą być prawidłowo wykazane w wyniku dokonanych ustaleń (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 2017 r., II KK 73/17 Legalis numer 1580989). Znamienne znaczenie dla oceny zachowania oskarżonej miała przy tym treść wyroku Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2017 r., III KK 258/16, w myśl którego elementy przedmiotowe przestępstwa oszustwa muszą mieścić się w świadomości sprawcy i być objęte jego wolą. Charakterystyczny dla strony podmiotowej tego przestępstwa zamiar bezpośredni powinien obejmować zarówno cel działania sprawcy, jak i sam sposób działania zmierzającego do zrealizowania tego celu (Legalis Numer 1564950). Analizując powyższe stwierdzić należy, że przestępstwo oszustwa jest przestępstwem umyślnym, zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Powyższe ujęcie znamion strony podmiotowej wyklucza możliwość popełnienia oszustwa z zamiarem ewentualnym. Zamiar bezpośredni winien obejmować zarówno cel, jak i sposób działania zmierzający do zrealizowania tego celu. Przypisując więc sprawcy popełnienie przestępstwa określonego w art. 286 § 1 k.k., należy wykazać, że obejmował on swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim (kierunkowym) nie tylko to, że wprowadza w błąd inną osobę, ale także i to, że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem i jednocześnie chce wypełnienia tych znamion. Takiej motywacji u oskarżonej nie potwierdza zdaniem Sądu zgromadzony materiał dowodowy, o czym świadczy zwłaszcza okoliczność, że N. P. dbała o terminową płatność kolejnych rat zaciągniętych pożyczek, a nadto – wobec zapewnienia P. G. – była przekonana, iż mężczyzna dokona całościowej spłaty zadłużenia. W ocenie Sądu brak jest jednoznacznych i nie budzących wątpliwości dowodów, że oskarżona działała z zamiarem popełnienia przestępstwa oszustwa. Sam tylko fakt, iż podrabiała podpisy na dokumentach w ocenie Sądu nie jest wystarczający do przyjęcia, że N. P. dopuściła się popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k.

Analizując kwestię wymiaru kary za przypisane oskarżonej przestępstwo, Sąd kierował się wskazaniem w zakresie wymiaru kary opisanymi w art. 53 k.k. zważając, aby wymiar kary był adekwatny do stopnia winy oraz współmierny do stopnia społecznej szkodliwości zarzuconych oskarżonej czynów. W przekonaniu Sądu czyn oskarżonej charakteryzował się stosunkowo znacznym stopniem społecznej szkodliwości. Po pierwsze bowiem godził w dobro prawnie chronione jakim jest wiarygodność dokumentów, a w dalszej kolejności pewność obrotu prawnego. Po wtóre, Sąd miał na uwadze to, że oskarżona świadomie podrobiła w celu przedłożenia jako autentyczną dokumentację związaną z uzyskaniem nie jednej, lecz dwóch pożyczek gotówkowych o łącznej kwocie 5.000 zł - uprzednio podrabiając podpisy osób, na które pożyczki te rzekomo zostały zaciągnięte. Oskarżona winna wszakże analizować swoje postępowanie i odstąpić od takich działań, co do których miała ona świadomość, iż są sprzeczne z prawem. Bez znaczenia dla oceny jej zachowania powinien pozostawać fakt, iż działała w obawie o utratę pracy. Oskarżona jest osobą dorosłą i bierze odpowiedzialność za swoje postępowanie, nawet w trudnych dla niej sprawach.

Jako okoliczność wpływającą łagodząco na wymiar kary Sąd potraktował uprzednią niekaralność oskarżonej oraz fakt, że ww. przyznała się do winy i złożyła w sprawie wyczerpujące wyjaśnienia, które w znacznym stopniu przyczyniły się do ustalenia stanu faktycznego. N. P. w żadnym stopniu nie utrudniała postępowania karnego, co prowadzi do przekonania, iż poczuwa się ona do odpowiedzialności za popełnione czyny i rozumie naganność swego zachowania.

Uwzględniając powyższe rozważania Sąd na podstawie art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył oskarżonej w granicach ustawowego zagrożenia i według swojego uznania karę 4 miesięcy pozbawienia wolności uznając, iż jest ona adekwatna do stopnia winy oskarżonej, społecznej szkodliwości jej czynu oraz w pełni zrealizuje cele kary określone przez ustawodawcę, w tym nie tylko w zakresie funkcji resocjalizacyjnej, wychowawczej oraz prewencji indywidualnej wobec oskarżonej, ale także w zakresie szeroko pojmowanej prewencji ogólnej oraz kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zdaniem Sądu, nieadekwatne – wobec sytuacji materialnej oskarżonej, a nadto ciężaru gatunkowego popełnionych przez nią czynów – byłoby orzeczenie wobec N. P. kary grzywny lub kary ograniczenia wolności. Dolegliwość orzeczonej kary pozbawienia wolności, w ocenie Sądu, wzbudzi w oskarżonej zrozumienie, że za negatywne zachowanie należy ponieść określone konsekwencje prawne.

Jednocześnie, uwzględniając ogół okoliczności sprawy, Sąd na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 k.k. uznał za wystarczające wymierzenie wobec oskarżonej kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i ustalił wobec oskarżonej okres 1 roku próby. Za zastosowaniem wskazanego środka probacyjnego, przemawiały zdaniem Sądu właściwości i warunki osobiste oskarżonej. N. P., pomimo okoliczności i charakteru popełnionego przestępstwa nie jest osobą zdemoralizowaną w stopniu, który uzasadniałby orzeczenie wobec niej bezwzględnej kary pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu możliwa jest skuteczna resocjalizacja oskarżonej w warunkach wolnościowych. Oskarżona nie była jak dotąd karana, stawiała się na wezwania Sądu i swoim zachowaniem nie utrudniała postępowania jurysdykcyjnego. Nadto ww. jest osobą młodą, dopiero wchodzącą w dorosłość, stąd Sąd postanowił dać jej szansę poprawy własnego postępowania. Orzekanie bezwzględnej kary pozbawienia wolności, przy uwzględnieniu powyższych okoliczności stanowiłoby rażącą i nadmierną dolegliwość. Sąd uznał, iż w przypadku oskarżonej istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna, co do przestrzegania przez nią porządku prawnego w przyszłości i tym samym nie zachodzi jeszcze w tym momencie konieczność stosowania wobec niej najsurowszej spośród sankcji karnych. W ocenie Sądu, wyznaczony okres 1 roku próby będzie wystarczający dla zweryfikowania pozytywnej prognozy kryminologicznej, którą Sąd wiąże z osobą oskarżonej, a jednocześnie na tyle długi, że umocni ją w prezentowaniu postawy zgodnej z prawem. Oskarżeni winna przy tym pamiętać, że każde kolejne wykroczenie przeciwko przepisom ustawy karnej, spowodować może zarządzenie wobec niej wykonania kary.

W tym miejscu wskazać należy, że Sąd omyłkowo wskazał przepis ustawy obowiązującej uprzednio, tj. art. 70 § 1 pkt 1 kk, zamiast art. 70 § 1 kk. Zastosowano bowiem ustawę obowiązującą aktualnie, która pozwalała na określenie okresu próby w wymiarze 1 roku.

Na podst. art. 72 § 2 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonej świadczenie pieniężne w kwocie 300 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Sąd uznał, że sięgnięcie po wskazany wyżej środek karny jest uzasadnione, jako że skutek warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności oskarżona nie poniosłaby żadnej realnej dolegliwości z tytułu popełnionych przez siebie czynów. W ocenie Sądu, obowiązek uiszczenia świadczenia stanowił będzie dla oskarżonej realną dolegliwość oraz przekona ją o nieopłacalności naruszania obowiązującego porządku prawnego, a tym samym wzmocni cel wychowawczy niniejszego postępowania. Rozstrzygając o wysokości orzeczonego świadczenia Sąd miał na względzie, iż dla swej skuteczności powinno ono być odczuwalne dla oskarżonej a także być adekwatne do aktualnej sytuacji materialnej oskarżonej. Orzekając świadczenie pieniężne w wysokości 300 zł Sąd stanął na stanowisku, że nie zostało ono orzeczone w rażącej wysokości, tj. takiej, która uniemożliwiałaby mu wywiązanie się z nałożonego przez Sąd obowiązku. Jednocześnie, gdy uwzględni się wysokość miesięcznych dochodów N. P. (około 300-500 zł) należy je uznać za wystarczające.

Mając zaś na uwadze sytuację majątkową oskarżonej, w tym okoliczność, że oskarżona zatrudniona jest jedynie na 1/4 etatu z tytułu czego osiąga niewielki dochód miesięczny, Sąd rozstrzygnął o kosztach sądowych i zwolnił oskarżoną od ich ponoszenia, przejmując wydatki postępowania na rzecz Skarbu Państwa na podst. art. 624 § 1 kpk.